

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3

1. FEBRUAR 1925

74. AARGANG

KUNDSKABEN OM DEN SANDE GUD.

(Tale af Ældste *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad, holdt ved Efteraarskonferencen i Salt Lake City den 3. Oktbr. 1924.)

Mine Brødre og Sostre; jeg er lykkelig over igen at have det Privilegium at mødes med de Sidste-Dages Hellige i en Generalkonference. Jeg havde ikke dette Privilegium for seks Maaneders siden, og jeg har følt det Savn, der gør sig gældende hos ethvert Medlem af denne Kirke, der ikke er meddelagtig i Aanden og Kraften, som er til Stede ved disse store Sammenkomster.

Jeg bekræfter det Vidnesbyrd, som Præsident Grant aflagde i Dag. Jeg siger med ham, at jeg véd, at Gud lever, at Jesus Kristus er Guds Son, og at Joseph Smith var disse de sidste Dages Profet, kaldet til at gengive Kristi evige Evangelium. Jeg er lykkelig over at være i Besiddelse af denne Sandhed, og jeg forlanger intet mere, end at Herren vil saaledes hjælpe mig at leve Dag for Dag igennem de Aar, der er tilbage, at jeg kan bevare dette Vidnesbyrd og være villig til at bære det for alle, som ønsker at lytte til det.

Før jeg forlod mit Hjem i Gaar Morges, fik jeg fat i en Avis, der udgives her i Landet i Hundred-Tusindvis af Eksemplarer. Jeg bladede om til Redaktionssiden, og til min Forundring saá jeg en af Redaktøren fremsat Udtalelse om, at hvad dette Land trænger til i Dag — disse Amerikas Forenede Stater — var en Dosis af Voltaire. Jeg antager, at han dermed mente en Dosis Ateisme. Den Udtalelse har fæstnet sig i mine Tanker, fordi den synes at være endnu et Vidnesbyrd om den Kendsgerning, at efter disse mange Aarhundredes Lys og Kristendomsforkyndelse er der mange i Verden, endog blandt foregivne Kristne, der enten ikke kan eller ikke vil modtage Evangeliets Sandheder eller anerkende Guds Tilværelse.

Dette er en forunderlig Tid. Det er tydeligt for alle, som følger Begivenhedernes Gang og lægger Mærke til de store Fremskridt Maaned for Maaned, at dette i mange Henseender er den mest forunderlige Tid, som Verden nogensinde har kendt. Luften over os, Havet, den faste Jord, hele det fysiske Univers, synes alle i Forening at bøje sig for Mennesket og underkaste sig hans erhvervede Magt over Naturens Kræfter i Universet. I Dag er Mennesket i Stand til at udføre Ting, som i forrige Tider kun kunde tænkes udførte af Gud. Imidlertid, idet jeg læste den Artikel i det ansete Dagblad, kom en gammel Tanke tilbage til mig, nemlig, at Luftskebet, Dampskibet, Telefonen, den Traadløse og alle de andre Nutidsvidundere kun er, hvad Klædedragten er for Legemet — Redskaber til Brug for Mennesket. Ved Hjælp af disse store Opfindelser og Opdagelser — Guds Gaver til Folket i disse sidste Dage — er det muligt for retfærdige Mennesker at gøre godt hurtigere og i større Udstrækning, men det er ligeledes sandt, at ved Hjælp af disse store Nutidsfrembringelser kan ugudelige Mennesker begaa deres Daarligheder meget lettere og langt mere vidtrækkende end i tidligere Tider. De Opdagelser, hvormed vi i vore Dage udfører vidunderlige Ting, har ikke rørt ved Menneskekaraktærens Drivfjeder, har ikke omformet menneskelig Handlemaade. Der skal noget mere end blot materielle Erobringelser til

for at paavirke Menneskets Vandel og forme dets Liv saaledes, at det tilsidst gør Verden stor eller lille, god eller slet. En Kundskab om Gud og Troen paa hans Ord har altid været den afgørende Kraft ved Udviklingen af Karakteren hos et Menneske eller en Nation.

Dersom Verden trænger til Ateisme i vor Tid, da maa Troen i denne vor stakkels Verden udelukkende beskæftige sig med Menneskets egne Kræfter. Tag Gud bort fra Jorden, og Mennesket har kun det tilbage, som han ved egen Kraft kan frembringe, og han maa derfor nøjes med at tilbede og dyrke sin egen Kraft. Menneskedens Erfaringer gennem Aarhundreder og det daglige Livs Begivenheder viser tydeligt, hvor aldeles utilstrækkelig Menneskets Magt er til uden Hjælp at skabe menneskelig Lykke. Kun i samme Forhold, som aandelige Kræfter udenfor Mennesket anerkendes og benyttes af ham, bliver Livet fuldt og helt. Mennesket er hjælpeløst uden Gud.

Saadanne Tanker har trængt sig frem blandt os især i den senere Tid, som Følge af en stor intellektuel og aandelig Strid blandt hæderlige Mennesker, hvilken har gennemrystet Landet og er bleven ført over Havene til andre Lande, og hvis Resultater eller Følger maaske, naar Historien skal skrives, vil vise sig at være mere betydningsfulde end de store Krige og de politiske Stridigheder i vor Tid. Modernisterne siger, at de tror paa en almægtig Gud, men erklærer, at de er ude af Stand til at tro paa vor Frelser Jesu Kristi underfulde Fødsel. De erklærer ikke at kunne anerkende Sandheden af Kristi Mirakler, omtalte i den hellige Skrift. Og fremfor alt siger de, at de ikke kan tro, at Mennesket efter Døden kan blive bragt til Live igen og leve for evigt som et personligt legemligt Væsen. De tvivler om disse Ting fordi, som de siger, Mennesket ikke er i Stand til at forstaa, hvorledes saadanne Ting kan lade sig gøre.

Hvor gode og oprigtige disse Mennesker end kan være, saa er det en gammel Tidsfordriv, de beskæftiger sig med; de begrænser Gud og prøver paa at indskrænke hans Magt til, hvad

Mennesker kan præstere. I Virkeligheden siger de, at Gud kun kan gøre det, som Mennesker selv er i Stand til at gøre, og kun det, som kan forstås af Mennesker. Denne Begrænsning har været forsøgt før, det er ikke noget nyt. Det er forbavsende, hvorledes vi i disse vore Dage, i denne den højeste Civilisation, atter og atter vender tilbage til saadanne aargamle Strids-spørgsmaal. Jeg har ingen Tvivl om, at Menneskene i Adams Dage var ligesaa uenige, som disse Modernister og andre er i Dag med Hensyn til Guds Tilværelse, Væsen og Karakter.

For mig lyder det mærkeligt, at Mennesker kan sige, at de tror paa en Gud, som er Livets Ophav, Frembringeren af Livets ubegribelige Mystorium, og i samme Aandedræt erklærer, at de ikke kan tro paa Gud som Aarsagen til Jesu Kristi underfulde Fødsel. Det er vanskeligt for mig at forstå det Menneskes Sind, der tror paa en Gud, der dannede Bjerge af Havets Bund og sænkede Bjergenes Toppe ned under Havet, dog ikke kan tro paa Muligheden af de Mirakler, som udførtes af den Herre Jesus Kristus. Det er for mig endnu mere mærkeligt, hvorledes Mennesker i disse vore Dage kan sige, at de tror paa en Gud, som dannede denne Jord ud af evige Elementer og uforgængelige Kræfter, men at Mennesket, Skabelsens højeste Maal, det mest vidunderlige Produkt blandt Guds Frembringelser paa denne Jord, er et midlertidigt Væsen, der bliver lagt i Graven, og hvis det nogensinde kommer frem igen, da ubevidst at optages i Naturens Kræfter som et uvirkeligt Led i disse.

Uagtet jeg gaar ud fra, at disse sandhedssøgende Mennesker er ærlige og ønsker at gøre det Rette i deres Søgen efter Sandhed — jeg holder altid af at give dem den Anerkendelse — saa er jeg tilbøjelig til at tro, at der ikke er stor Forskel mellem vore Dages Modernister og Fortidens Afgudsdyrkere. Hedenske Folkeslag havde en Guddom til at skaffe Regn og en anden til at sørge for Høsten, og i et tørt Aar, hvor Udbyttet var ringe, straffede de begge Guder ved at give dem nogle paa Øret. Det er skæbnesvangert i vore Tanker at sætte

Grænser for Guds Magt, at tillade os selv at sige, at Gud, Himlenes og Jordens Skaber, al Sandheds Ophav, er begrænset, blot fordi vi er begrænsede i vor Forstaaelse. Det leder Menneskene til Vantro og Gudsfor nægtelse.

Og dog, mine Brødre og Søstre, kunde jeg ønske at sige, at der er noget, der taler til disse Modernisters Fordel, thi de har i hvert Fald brudt med Fortidens uantagelige Traditioner. Hvad har deres Brødre, Dogmatikerne, at give dem? For nogen Tid siden talte jeg med to Præster fra et af Verdens store Kirkesamfund, og de forklarede mig meget omstændeligt, at Gud er en Person, ja, men en Person, der fylder hele Universet personligt, og som samtidig er helt og fuldt til Stede personligt i ethvert Menneskes Hjerte. Dette overgaar min Forstand. Sidste Sommer mødte jeg en Præst fra et andet velkendt Kirkesamfund. Han forklarede mig, at Gud skabte Stoffet af intet, og efter saaledes af intet at have tilvejebragt tilstrækkeligt Materiale, skred han til at skabe en Verden af de saaledes skabte Stoffer. Dette forstaaer jeg ikke. For nogle Uger siden skrev et Medlem af en anden Kirke til mig og sagde, at Gud var i den skønne Roses Duft, i Sangens melodiske Rytme, i Kærligheden, der fylder en Moders Hjerte, og at det var alt, hvad der var af Gud. Intet Under, at vi har Modernister, der tager Afstand fra disse Idéers Forsvarere, hvilke man har givet Navnet Fundamentalister. Sagen er, at med Hensyn til Guds Tilværelse og Væsen finder vi i vore Dage, at de blinde leder de blinde.

Blandt de vigtige Lærdomme, aabenbarede til Profeten Joseph Smith, er ingen større eller mere grundlæggende end denne, at Gud er fra Evighed til Evighed, saa vidt som vi kan forstaa, uden Begyndelse og uden Ende, Faderen til vore Aander, og hvis Handlinger, saa vidt de angaar det menneskelige Liv, kan forstaaes af os, og som forstaaer os, fordi vi er hans Børn; en Gud, hvis Herlighed er Intelligens, og hvis Gerning og Ære det er at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Menneskene. Det er ikke nødvendigt for nogen af os i denne

Kirke at blive enten Modernister eller Fundamentalister eller opstille nye Teorier om Guddommeligheden, thi Gud har aabenbaret sig selv saa tydeligt i disse de sidste Dage, at enhver af os, hvad dette Liv angaar, i tilstrækkelig Grad kan forstaa Guds Væsen og hans Slægtskabsforhold til den menneskelige Familie.

Jeg glæder mig i disse Sandheder. Jeg glæder mig over at vide, at Gud personligt kom ned og meddelte Drengen Joseph Smith profetisk Kraft i disse sidste Dage. Som Præsident Grant har erklæret her i Dag, er der ingen Tvivl i vore Hjerter med Hensyn til Virkeligheden af Joseph Smiths første Syn. Enhver Religion er bygget paa en Forestilling om Gud. Vidende dette, har Herren tilkendegivet sig i alle Slægtled. Den første Udtalelse i den hellige Skrift viser, at Mennesket maa forstaa den sande Gud og maa ikke dyrke falske Guder. »I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden« — den almægtige Gud, ikke blinde Naturkræfter, dannede Jorden og Himlene over denne. Senere, ud af Sinai Bjergs Torden og Lynild, lød det første Bud: »Du skal ikke have andre Guder for mig.« Og paa Sokkelen under Joseph Smiths Statue her paa Tempelpladsen vil De finde dette betydningsfulde Budskab: »Det er Evangeliets første store Princip med Sikkerhed at kende Guds Væsen.«

Menneskene paa Jorden begynder efterhaanden at forstaa Sandheden om Gud, uagtet de er uvillige til at efterleve denne. Jeg nærer ingen Tvivl om, at alle efterhaanden skal bøje sig for den sande Gud, som har skabt Himmelen og Jorden, og som har talt ned gennem Tiderne til sine Børn, selv naar de ikke viste ham Lydighed.

Det er muligt at kende Gud. Der er Tusinder i denne Kirke, der har været Hundredtusinder, som er og har været i Stand til at bære Vidnesbyrd derom. Der er Mængder af Mennesker i denne Kirke, der har ofret alt af Kærlighed til Evangeliet, forlod deres Slægt, gennemgik Nybyggerlivets Besværligheder, ofrede al verdslig Ære og Anseelse, og som dog ved Livets

Aften frygtløst bar Vidnesbyrd om, at Gud havde været god imod dem, at de igennem hele deres Liv og under alle deres Opofrelser blot havde været Redskaber, hvormed den almægtige Gud udførte sine Hensigter, at de har været virksomme for Sandhedens Sag, at de véd med Vished, at Gud lever, at han har talt i disse de sidste Dage, og at det er godt at arbejde for ham. Disse Vidnesbyrd fra de Tusinder, der har baaret dem, bliver til et mægtigt Raab mod Himmelen om, at Mennesker kan lære Gud at kende, og at dette er et Sandhedens Budskab. En Kundskab om Gud tiltrænges i dette og alle andre Lande. At kende ham og tjene ham er den sikre Vej til menneskelig Lykke.

Der er ingen anden Forsamling paa Jordens Overflade lig den, vi har her i Dag; en saadan Mængde Mænd og Kvinder, der ser og tænker ens. Vi har bygget paa Sandhed, usminket Sandhed, Jesu Kristi Evangelium. Vi er villige til at leve for denne Sandhed og om nødvendigt at dø for den. Jeg er inderlig taknemmelig for, at jeg kender denne Sandhed; at Gud i sin Naade bragte den til min Moder og mig. Jeg priser Gud derfor hver Dag af mit Liv. Jeg véd, at I gør det samme. Maa Herren være med os og gøre os stærke i hans Gerning. Maa vi vokse i Kundskaben om Gud og hans Hensigter med Hensyn til os, og maa vi altid være villige til at ofre hvad som helst, der skal kræves af os, for hans store Værks Fremme, beder jeg i den Herre Jesu Kristi Navn. Amen.

STRØTANKER.

Ingen kan have en giftig Tunge, uden Hjertet lider af den samme Sygdom.

En klog Mand falder aldrig over den samme Sten to Gange. Naar han kommer den samme Vej anden Gang, er Stenen der ikke.

EN KENDT „MORMON“-SANGS TIL- BLIVELSE.

Onsdag den 4. Februar er det Præsident Charles W. Penroses Fødselsdag; han fylder da 93 Aar. Han blev født i London, England, i 1832, og fra han i Maj 1850 blev Medlem af Kirken, har han med Iver og Nidkærlighed virket for Evangeliets Fremme, først som Missionær i ti Aar i sit Fædreland og derefter i forskellige Stillinger og Virksomheder og paa flere Missioner. Som Forfatter, Skribent og Avisredaktør blev han efterhaanden en kendt Personlighed. I 1904 blev han ordineret til Apostel og i 1911 til Præsident Joseph F. Smiths 2. Raadgiver, og ved Præsident Lunds Død blev han i Marts 1921 1. Raadgiver til Præsident Grant, hvilken Stilling han nu indtager.

Idet vi ønsker at mindes vor alderstegne Broders Aarsdag og i Tanken sende ham vor Hilsen, vil vi i Forbindelse hermed omtale en Begivenhed fra Slutningen af hans første Mission som Lokalældste i England. Han havde virket som saadan i 10 Aar og i den sidste Del af denne Tid i Birmingham, hvor i Aaret 1860 det skete, som vi nu skal berette.

For at gøre Grenens Kontor mere hyggeligt og indbydende havde han anbragt nogle af sine egne Mobler deri. Senere, da disse ikke længere behøvedes, flyttede han dem tilbage til sin Lejlighed. Nogle derværende Medlemmer af Menigheden, uvidende om de rette Forhold, satte nu den Historie i Omlob, at den præsiderende Ældste moblerede sin Lejlighed med Mobler, der tilhørte Kirken. Det var jo en fed Bid for de Sladrelystne, og Historien gik fra Mund til Mund. »Vi har hørt fra aldeles paalidelig Kilde« o. s. v., og da Sladdereren som bekendt aldrig undersøger en nedsættende Histories Rigtighed af Frygt for, at den skulde vise sig at være falsk, skyndte disse Mennesker sig at bringe den videre. Folk af denne Slags findes der allevegne og til alle Tider. Lykkeligt er det Samfund eller den Menighed, der ingen har.

Da Ældste Penrose første Gang hørte denne Beskyldning,

smertede den ham dybt, og hans Hjerte fyldtes med Sorg og Harme over at blive Genstand for en saadan Behandling efter mange Aars Opofrelser og uegennyttig Virksomhed i Kirkens Tjeneste. Paavirket af denne Følelse og under Indflydelse af den Kamp, der foregik i hans Indre, skrev han den berømte Sang: »School thy feelings«, og som vi publicerer i dette Nummer af »Stjernen« i en vistnok meget mangelfuld Oversættelse. Den blev altsaa skreven i Birmingham i 1860 og har vundet almindelig Anerkendelse blandt de Sidste-Dages Hellige.

Han skrev den for at troste og berolige sig selv uden at have til Hensigt at lade den trykke, men da han læste den for en Ven, for hvem den ligeledes var en Trost og Husvælelse, publicerede han den i Haab om, at den maaske kunde være til Gavn for andre. Igennem hele Sangen er der især fire Tanker, der holdes frem i Forgrunden. Den første er Opfordringen til Selvbeherskelse, der fremhæves i saadanne Linier som: »Hold dig rolig, der er Styrke i et koldt besindigt Svar«. Den anden er en Advarsel mod at drage overilede Slutninger: »Lyt til Forsvar for du dommer«. Den tredie minder om, at den, der uretfærdigt har lidt under Sladderens giftige Angreb, efterhaanden vil faa Oprensning, thi »Tiden er Uskyldighedens Ven«, og tilsidst fortæller han os, at »ædle Sjæle dybest foler«, hvorfor alle bør vogte sig for med Vilje at saare en anden.

Forfatterens aandelige Kamp er iøjnefaldende gennem hele Digtet. Forst søger han at dolge den ganske naturlige Vredesfølelse, som disse lognagtige Beskyldninger fremkaldte i ham, dernæst tænker han, at dersom hans Anklagere havde kendt Sagens rette Sammenhæng, vilde de have bedomt ham anderledes. Dog finder han Trost i Bevidstheden om, at Tiden læger alle Saar, og beslutter at lade sine egne Lidelser være en Lære til ham selv om Nødvendigheden af at være forsigtig overfor andres Følelser og ikke ved Tankeløshed eller overilede Ord bringe lignende Kvaler over andre, som han selv havde lidt.

Og dette er en Lektie, som det er meget vigtigt for alle Sidste-Dages Hellige at prøve paa at lære.

J. S. H.

JESU KRISTI FORUDTILVÆRELSE.

(Af Præsident *Charles W. Penrose* i »Mill. Star«.)

Læren om en Forudtilværelse, det vil sige Menneskesjælens Tilværelse som et personligt Væsen, før den blev forenet med Legemet, er en af de Læresætninger, der udgør de Sidste-Dages Helliges Trosbekendelse. At denne Lære er bibelsk og fornuftig, kan med Lethed paavises, men det er ikke Hensigten med denne Artikel at gaa i Enheltheder vedrørende dette Emne, da det er blevet saa udførligt behandlet i Kirkens Literatur, og Skriftsteder og Bevisgrunde saa ofte fremsat, at Medlemmerne saavel som Ældsterne er godt bekendte dermed. Vor Hensigt er hovedsagelig at dvæle lidt ved, hvad Skriften indeholder om den største af alle Mennesker, og hvis Forudtilværelse i Almindelighed anerkendes af de forskellige Sekter indenfor Kristenheden.

Jesus af Nazareth var den forud-værende blandt alle Guds Sonner og Døtre, der bor eller vil have boet paa denne Klode. »Han var i Begyndelsen hos Gud.« Han var »al Skabnings førstefødte« (1. Kol. 1: 15). Endvidere siges der: »Naar han atter indfører den førstefødte i Verden, hedder det: Og alle Guds Engle skulle tilbede ham« (Heb. 1: 6). Denne første Fødsel kunde ikke henføre til hans Komme i Kødet; thi som Menneske kaldes han »Guds enbaarne Søn«. Saaledes var han den førstefødte i Aanden og den enbaarne i Kødet. Og dette forudsætter en lignende aandelig Fødsel af andre, for hvem han var den ældre Broder, hvilket opklarer og tydeliggør mange Udtalelser i de gamle Skrifter, der ellers var uforstaaelige.

Det Væsen, der blev Kristus paa Jorden, var udvalgt i den store Aandernes Familie, før Jordens Grundvold blev lagt, til at blive Verdens Forløser. Gud forudsaa, at Adam vilde overtræde Budet og bringe Død over sig selv og sine Efterkommere, og derfor udvalgte han sin førstefødte til at bringe dette stedfortrædende Sonoffer, hvorved Livet blev gengivet til alle dem, der dode formedelst »Faldet«. Dette var Kristi Fødsels-

ret, og han udførte det, som han var kaldet til at gøre; saaledes »at ligesom alle do i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus«. Han er »Opstandelsen og Livet«. Han staar næst til Faderen i Guddommens evige Raad. Blandt alle Menneskenes Børn i Kødet er han den største, fordi han levede sit Liv foruden Synd, saavel som fordi han er den mægtigste af de mægtige og den »førstefødte blandt mange Brødre«.

I det andet Kapitel af Hebræerbrevet, 9.—18. Vers, findes en Del Udtalelser, der tydeligt viser Slægtskabsforholdet mellem Kristus og Resten af Menneskene, ikke alene som Mennesker, men ogsaa som Sønner og Døtre af Gud. Det var nødvendigt, at »den førstefødte«, ligesom de andre af Guds »Børn«, skulde blive »delagtige i Kød og Blod«. Alle skulde de gaa igennem en kødelig Tilværelses Provelser; alle skulde de have deres Aand forenet med et jordisk Legeme, saaledes at de i Opstandelsen kunde opnaa Fuldkommenhed, om de var værdige dertil. Men han »sejrede over alle Ting og var uden Plet og Lyde, og vil bringe mange Sønner til Herlighed, som vil følge ham og tjene ham, og vil tilvejebringe Legemets Forløsning for alle, smaa og store, retfærdige og uretfærdige«.

Verdens Forløser var hos Faderen, da denne Jord blev dannet. Det var til ham, at Faderen talte under Skabelsen, som omtalt i 1. Mosebog, 1. Kapitel. Apostelen Johannes hentyder til ham som »Ordet« (Joh. 1: 1—4), ved hvem alle Ting blev skabt » i Begyndelsen«; det vil sige i Begyndelsen af denne Himmels og denne Jords Tilblivelse, thi den udgør kun et Stovgran i det store Mylder af Verdener i det endeløse Verdensrum. Han var ikke alene hos Gud, men han »var Gud«. Han handlede med og for den evige Fader. Han bliver derfor i Mormons Bog omtalt som »Himmelens og Jordens evige Fader«. »Alle Ting er af Gud, Faderen, og ved og igennem Jesus Kristus, hans Søn.« De skabte eller organiserede alle Ting ved den Helligaands Kraft. Disse tre er en Gud. De er særskilte og selvstændige Personligheder, men et i Sind, Hensigt og Gerning og besidder den højeste Magt over alle Ele-

menterne og deres Sammensætninger, baade aandelige og fysiske.

Nogle af vore Venner besværer sig selv med Spørgsmaalet om Kristi Personlighed før hans Tilværelse paa Jorden. De har lært, at han var Jehovah, der gav Loven til Moses, som aabenbarede sig for de gamle Patriarker og Profeter, som viste sig for Jareds Broder, og som var den, der skabte Verden »i Begyndelsen«. De undre sig over, hvorledes alt dette, der siges om ham i Skriften, kan være rigtigt, dersom han ikke den Gang var iført et Legeme af samme Slags som Faderens. Vi kan affærdige dette Spørgsmaal ved blot at minde om, at den Helligaand — den tredie Person i Guddommen — er en »aandelig Personlighed« og ikke iført et Legeme som det, Jesus Kristus nu har.

Men vi henviser dem til hans fremragende Stilling som den førstefødte og den høje Grad af Intelligens, Magt og Erfaring, han havde hos Faderen, før Verden var. Hvor langt tilbage i Evigheden, han har været til, og hvilke forskellige Udviklingsstadier, han har gennemgaaet, er ikke aabenbaret, og det er ikke nogen Nytte til at spekulere derover, fordi ethvert Resultat blót vilde blive Formodninger. Men da han var den førstefødte af hele den store Mængde Fornuftvæsener, der senere kom til at udgøre Menneskeslægten paa Jorden, var han utvivlsomt en mægtig, ophøjet og uforlignelig Personlighed blandt de talrige »Guds Børn«, som han var bestemt til at »tilvejebringe Herlighed« for, og er værdig til at modtage deres Hyldest og Lydighed. Han var et med Faderen og iført Magt og Myndighed til at skabe og give Love.

Ingen i hele denne store Familie er paa Højde med ham. Medens der var mange ædle Sjæle blandt disse Fornuftvæsener, som Faderen havde frembragt, var han den overste af alle, herlig og majestætisk. Han bragte denne Højbaarenhed med sig ind i denne Verden, da han blev iført Kødets, og ingen dødelig, der nogensinde drog Livets Aande i denne jordiske Atmosfære, har vist et saa ypperligt Eksempel paa Ren-

hed, Lydighed og alle et guddommeligt Væsens Egenskaber, som han. Ejheller har nogen udovet en saa betydningsfuld og varig Indflydelse paa Menneskeheden. Han er et Mønster for alle sine Efterfølgere. Han er den fuldkomne, værdig til at blive ophøjet over alle.

Naar vi overvejer hans Erklæring, »Sonnen kan slet intet gøre af sig selv, uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, gør ogsaa Sonnen ligesaa« (Joh. 5: 19), da kan vi faa en Idé om hans Forhold til og noje Forbindelse med den store Elohim, og den Kundskab, Visdom og Forstaaelse af evige Ting, som han opnaaede, og vi behøver ikke at forundre os over den Stilling, han indtog paa Skabelsens Morgen, da Gud sagde: »Lad os gøre et Menneske i *vort* Billede, efter *vor* Lignelse.«

Teorien om Reinkarnation eller Sjælevandring, fremsat i mange filosofiske Systemer, forkastes af denne Kirke. Læren om Opstandelsen, som den forkyndes af alle Guds Profeter, baade gamle og nye, strider derimod. Aabenbaringerne er tydelige og afgørende med Hensyn til, at »hver Sædart har sit eget Legeme« i Opstandelsen. Vi skal modtage det samme Legeme, som hver af os var iført i denne Tilværelse. »Dette forkrænkelige maa iføre sig Uforkrænkelighed«; maa have et Legeme levendegjort af Aanden, ikke mange Legemer. Vi maa beherske dette Tabernakel under den celestiale Lov, at vi kan blive »levendegjorte ved den celestiale Herlighed og modtage en Fylde af denne«. Som Kristus modtog sit eget Legeme igen, udodeliggjort, saaledes skal vi have vore egne Legemer, gjort uforkrænkelige lig hans herlige Legeme, at vi kan blive et med ham og komme tilbage i vor Faders Nærværelse.

Vi behøver altsaa ikke at gruble over Mulighederne eller Sandsynlighederne vedrørende Frelserens Forudtilværelse, hvilke ikke er aabenbarede, men glæde os over at være komne til Kundskab om Guds Son i den Udstrækning, som denne er givet til os gennem den Helligaands Lys. Og vi maa følge Kristus i Tiden og Evigheden gennem alle Tilstande og under

alle Forhold, thi »ingen kan komme til Faderen uden ved ham«. Han er den største af alle, fordi han er den bedste af alle, og er den førstefødte af alle og er vor retmæssige Herre og Konge.

OM FORNÆRMELSER.

Den, der bliver fornærmet, er enten dum eller simpel. Der-
som nogen fornærmer os med Vilje i den Hensigt at saare
vore Følelser og skade os, da er det dumt at blive fornærmet,
for saa opnaar de jo netop, hvad de vilde, og idet vi lader os
fornærme, vil de jo rigtig kunne glæde sig over deres vel-
lykkede Handling. Er det ikke dumt? At lade sig fornærme af
en, der gaar ud paa at ville fornærme os, er lige saa dumt
som at give en Tyv Nøglen til vort Pengeskab.

At blive fornærmet over noget, der ikke var ment som en
Fornærmelse, det er simpelt. Noget blev maaske sagt eller
gjort, som vi godt kan tænke os maa være sagt eller gjort
uden onde Hensigter, maaske i Tankeløshed eller Kaadhed,
maaske endog i den bedste Mening. At blive fornærmet der-
over, er lavt og simpelt.

Men naar det er enten dumt eller simpelt at blive fornær-
met, da er det klogt og nobelt aldrig at blive fornærmet.

DEN, DER BETYDER NOGET.

Det er ikke Kritikkeren, der betyder noget; ejheller det Men-
neske, der kan paavise, i hvilke Henseender Manden i den
ansvarsfulde Stilling har taget fejl, eller hvor den flittige og
stræbsomme Mand kunde have gjort bedre. Enhver kan kriti-
sere og finde Fejl, men den, der betyder noget, er den, der gør
Arbejdet, der handler og virker. Æren tilkommer den, der er

i Arenaen, hvis Ansigt tilsmudses af Støv og Sved, som stræber tappert, som fejler og maaske falder Gang efter Gang, fordi der findes ingen Bestræbelser uden Fejl og Ufuldkommenheder, men som virkelig strider og kæmper, som ofrer sig for en god Sags Fremme, som i bedste Fald véd, at store Bedrifter bringer Triumf, og i værste Fald, at dersom de mislykkes, taber han i hæderlig Kamp, saaledes at hans Plads aldrig bliver blandt de svage og betydningsløse Sjæle, der hverken kender til Kamp eller Nederlag, fordi de intet selv har povet og heller intet udrettet.

Roosevelt.

DØLG DIN HARME.

Af *C. W. Penrose.*

(Mel.: »School thy feelings«.)

Songs of Zion, Nr. 32.

Dølg din Harm, o min Broder,
 Kol dit hede, iltre Sind;
 Lad ej Sjælens Guddomsstraaler
 Kvæles af din Vredes Ild.
 Hold dig rolig, der er Styrke
 i et koldt, besindigt Svar;
 Hidsighed er Daarskabs Byrde,
 Og dens Saar gi'r dybe Ar.

Dølg din Harm, vær ej hastig
 Enten det er Fjende, Ven;
 Selv om Æren og dit Rygte
 Søles til, giv ej igen.
 Lyt til Forsvar før du dømmer,
 Og maaske du ser et Glimt
 Af den Uret, der sig gemmer
 Under Hykleriets Pynt.

Om Ulykkens bedske Skaaler
 Paa dit Hoved gydes ud;
 Dølg din Harme under Proven,
 Og dens Smerte synes mild.
 Er du bagtalt — Maal for Løgner,
 Vender man sig fra dig bort,
 Hold din Vrede stramt i Tojlen
 Og betal saa ondt med godt.

Vær forvissat om, at Tiden
 Er Uskyldighedens Ven,
 Og at rolig, taalsom Liden
 Skaffer Agtelse igen.
 Ædle Sjæle dybest foler,
 Finest Streng gi'r klare Lyd,
 Og Gudsordets rene Straaler
 Stemmer dem til Fred og Fryd.

Hjerner, som saa let kan saares,
 Bør mod Angreb værnes godt,
 Hvert Impuls maa nøje prøves,
 Læg hvert Ord paa Vægten blot.
 Saar med Vilje ej en anden,
 Sig i Hast ej noget slet,
 Dølg din Harme, Guddomsfreden
 Bør i dig, om du gør Ret.

J. S. H.

INDHOLD:

Kundskaben om den sande	Jesu Kristi Forudtilværelse.	42
Gud 33	Om Fornærmelser	46
Strøtanker 39	Den, der betyder noget	46
En kendt »Mormon«-Sangs	Dølg din Harme	47
Tilblivelse 40		
